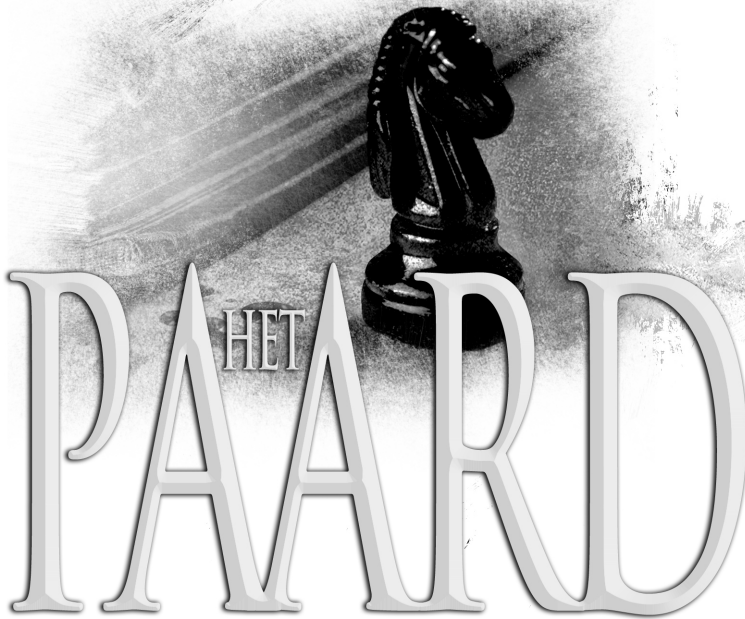

STEVEN JAMES

HET
PAARD

THRILLER

VERTAALD DOOR
WILLEM KEESMAAT

uitgeverij

Donderdag 15 mei
Bearcroft Mine
Rocky Mountains, 65 km ten westen van Denver
17.19 uur

De trieste, rijpe geur van de dood sijpelde uit de ingang van de verlaten mijn.

Sommige FBI-agenten raken gewend aan die geur en na een tijdje gaat het gewoon deel uitmaken van hun dagelijks werk.

Niet bij mij.

Mijn zaklamp wierp een smalle lichtbundel door het duister, maar gaf genoeg licht om te zien dat de vrouw haar kleren nog aan had. Geen enkel teken van een verkrachting. Ze werd omringd door tien flinke kaarsen. Hun vlammen walmden en likten de stoffige lucht, waardoor de tunnel een spookachtig, surreëel sfeertje uitwasemde.

Ze lag een meter of tien verderop en het leek alsof ze sliep, met haar handen over haar borst gevouwen. En in haar handen lag de reden waarom ik erbij was geroepen.

Een langzaam ontbindend menselijk hart.

Geen enkel teken van het tweede slachtoffer.

En de kaarsen flickerden om haar heen in het duister.

Onderdeel van mijn werk op het FBI-kantoor in Denver is coöpereren met de politie van die stad, in een samenwerkingsverband dat onderzoek verricht naar de meest gewelddadige misdadigers in Denver en omgeving, om het bewijsmateriaal te helpen evalueren en advies te geven over eventueel te volgen strategieën. Deze misdaad leek verband te houden met een andere dubbele moord, gisteren in Littleton, en daarom had luitenant Kurt Mason mijn hulp ingeroepen.

Sommige politiemensen hebben echter de neiging om nogal wat territoriumgedrag te vertonen en vanaf het moment dat ik uit de politieheliikopter was gestapt, werd duidelijk hoe enthousiast de vier eerder gearriveerde rechercheurs waren dat ik er was. En het maakte het er waarschijnlijk ook al niet beter op dat Kurt wilde dat ik de plaats van het misdrijf zou bezoeken voor zij met de tunnel aan de slag konden.

De mijn was amper hoog genoeg om in te staan en smal genoeg om beide wanden tegelijk aan te kunnen raken. Om de vijf á tien meter werden de muren en het plafond gestut door dikke balken, die ervoor zorgden dat de tunnel niet zou instorten.

Een roestig spoor, dat door de mijnwerkers was gebruikt om het erts met karretjes door de mijn te vervoeren, verdween in het duister ergens achter het lichaam van de vrouw.

Toen ik een paar stappen de tunnel in had gedaan, controleerde ik of mijn Nikes afdrukken achterlieten. Maar ik zag meteen dat de grond daar te hard voor was. En dus was het niet waarschijnlijk dat we voetafdrukken van de moordenaar zouden vinden.

Met elke stap daalde de temperatuur, tot ergens onder de tien graden. Het tijdstip van de moord was nog niet bekend, maar de koele lucht had de ontbinding van het lijk hoogstwaarschijnlijk vertraagd. De vrouw zou al twee of drie dagen dood kunnen zijn.

Een van de kaarsen ging uit.

Waarom heb je haar hierheen gebracht? Waarom vandaag? Waarom in deze mijn?

Wiens hart heeft ze in haar handen?

De stem van een van de mensen van het onderzoeksteam doorsneed de schemerige stilte. 'Ja, special agent Bowers is binnen. Hij neemt er de tijd voor.'

'Dat is maar goed ook.' Het was luitenant Mason en ik was blij dat hij er was. Hij had staan telefoneren sinds ik was gearriveerd en nu wachtte ik tot hij me gezelschap kwam houden.

Er kwam een lichtbundel mijn kant op en even later stond hij naast me.

'Bedankt dat je ons hiermee bent komen helpen, Pat.' Hij sprak zacht, min of meer uit eerbied voor de dode. 'Ik weet dat je volgende week vertrekt om les te gaan geven op de Academie. Ik hoop dat—'

'Ik zal wel even overleggen met Quantico als dat nodig mocht zijn.'

Hij gaf een knikje.

Kurt zag er met zijn eenenveertig jaar, zijn modieuze bril met draadmontuur en scherpe, intelligente blik meer uit als een investeringsbankier dan als een doorgewinterde rechercheur, maar hij was een van de beste mensen die ze waar dan ook op de afdeling moordzaken hadden rondlopen.

Maar het was een moeilijk jaar voor hem geweest en dat was aan zijn gezicht af te lezen. Toen hij en zijn vrouw Cheryl vijf maanden geleden samen uit waren, was hun vijftien maanden oude dochter Hannah ver-

dronken in het bad, terwijl de babysitter in de woonkamer zat te sms'en met een vriendin. Kurt en ik kenden elkaar nog maar een paar maanden toen zijn dochter overleed, maar ik had nog niet zolang daarvoor mijn vrouw verloren. Het gevoel dat we door eenzelfde soort tragedie waren geraakt, maakte dat onze vriendschap zich verdiepte.

Zwijgend trokken we onze latex handschoenen aan en liepen naar het lichaam van de vrouw.

'Ze heet Heather Fain.' Zijn stem klonk hol en eenzaam in de nauwe tunnel. 'Ik hoorde het net. Ze is maandag uit haar appartement in Aurora verdwenen. En niemand heeft sindsdien haar vriend nog gezien – ene Chris Arlington. Hij was een verdachte in de zaak... tot...' Hij liet zijn stem wegsterven en keek naar het hart.

Ik bestudeerde Heathers lichaam, dat nog vijf meter van ons verwijderd was, en liet haar naam door mijn gedachten gaan.

Heather.

Heather Fain.

Dit was niet gewoon maar een lijk. Dit waren de tragische overblijfselen van een jonge vrouw die een vriend had gehad en dromen en een leven in Aurora in Colorado. Een jonge vrouw met passies, hoop en zorgen.

Tot deze week.

Er schoot een steek van verdriet door me heen.

Door de opmerking van Kurt vermoedde ik dat hij redenen had aan te nemen dat dit het hart van Chris Arlington was. 'Kennen we de identiteit van het tweede slachtoffer?' vroeg ik. 'Weten we of dit hart wel of niet van Chris is?'

'Nog niet.' Zijn stem klonk een beetje geïrriteerd. 'En ik weet wat je denkt, Pat: neem niets aan, maar onderzoek het. Maak je geen zorgen. Dat komt voor elkaar.'

'Weet ik.'

'We zullen ergens moeten beginnen.'

Ik richtte mijn lichtbundel op het hart. 'Inderdaad.'

Samen naderden we het lichaam.

De kaarsen gaven de geur af van vanille, die zich vermengde met de stank van het ontbindende vlees en de scherpe zwavelgeur die diep uit de mijn kwam. Ik vroeg me af of de moordenaar met de kaarsen de stank van het lijk had willen camoufleren. En waar hij ze had gekocht. En hoelang ze al brandden.

Details.

Timing.

‘Ik moet je er wel even bij vertellen,’ zei Kurt, ‘dat commandant Terrell er niet bepaald blij mee is dat dit door het gezamenlijke onderzoeksteam wordt gedaan. Hij wil het liefst dat het door de plaatselijke politie wordt afgehandeld.’

‘Bedankt voor de waarschuwing.’ Zelfs op een afstand van drie meter kon ik de duidelijk afgetekende en vlezige aderen van het hart herkennen. ‘Dat regelen we later wel.’

We stonden nu bij het lichaam van Heather.

Blank, ergens halverwege de twintig, gemiddelde bouw, lichtbruin haar. Nieuw opgebrachte lippenstift. Ik zag haar levend voor me, hoe ze bewoog, ademde, lachte. Gebaseerd op de beenderstructuur van haar gezicht vermoedde ik dat ze een heerlijke, enigszins verlegen glimlach moest hebben gehad.

Haar huid was gespikkeld en vlekkerig en was een beetje aangevreten door insecten, maar de lage temperaturen hadden dat tot een minimum beperkt.

Ik bestudeerde het hart even – roodachtig zwart en in haar handen geklemd. Het zag er donker en vreselijk uit, zoals het daar op haar borst lag.

En toen verplaatste ik mijn blik naar de kaarsen. Door de jaren heen was ik erachter gekomen dat een goed overzicht van het tijdstip en de plaats van een misdrijf de belangrijkste uitgangspunt is om een onderzoek te beginnen. Ik keek op mijn horloge en blies de vijf kaarsen uit die haar benen omringden. ‘Schrijf op: 17.28 uur.’

Kurt krabbelde de tijd op zijn schrijfblok. ‘Het smelten van de was?’

‘Ja.’ Later zouden we dit merk en type kaars op deze hoogte en bij deze temperatuur laten branden en dan de smeltsnelheid en de hoeveelheid gesmolten was meten om te bepalen hoelang deze kaarsen hadden

gebrand. Het zou ons duidelijk maken wanneer de moordenaar hier voor het laatst was. Dat hoefde ik Kurt allemaal niet te vertellen; we zaten op dezelfde golfengete.

Ik bestudeerde de positie van het lichaam in relatie tot de manier waarop de tunnel afboog naar links, omdat die de mineralen volgde die zich in de berg bevonden. Het leek erop dat het lichaam van Heather niet zomaar in de mijn was beland. De moordenaar had haar precies tussen twee steunbalken neergelegd.

Hij wilde dat we haar zouden zien zodra we de mijn in liepen. Hij heeft haar als het ware ingelijst, als een foto.

‘Nog een paar minuutjes,’ haalde Kurt me uit mijn gedachten. ‘En dan moet ik de rechercheurs binnenlaten.’

Ik boog me over haar lichaam.

Haar ogen waren gesloten.

Geen zichtbare tatoeages.

Geen gescheurde kleding, geen tekenen van een worsteling. Zwarte gemakkelijke broek, bruine, leren laarzen, een blouse met een geel en oranje bloemenpatroon die donker gekleurd was door het bloed dat uit het hart was gesijpeld.

Ik veegde de lok haar weg die haar linkeroor bedekte en zag dat die op drie plaatsen een gaatje had, maar ze droeg geen oorbellen. Ik bekeek het andere oor. Geen sieraden. ‘We moeten uitzoeken of ze oorbellen droeg op de dag dat ze werd ontvoerd. Als dat zo was, kijk dan in vICAP naar andere zaken waarin moordenaars oorbellen bewaarden als trofeeën van hun moorden.’

Hij schreef het op.

‘Kurt, hoeveel agenten zijn er buiten jou binnen geweest?’

‘Twee maar.’ Hij wees met zijn zaklamp naar een tunnel die naar het oosten leidde. ‘Ik heb de tunnels bekeken voor ze hier arriveerden. Er zijn geen andere lichamen.’

Ergens diep in de mijn hoorde ik water druppelen. De vochtige echo’s kropen in mijn richting.

‘Weten we van wie deze mijn is?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Hier in de bergen verwisselen de rechten op mineralen nogal eens van eigenaar – geërfd, verkocht. Moeilijk na te trekken. Jameson is ermee bezig.’

Ik richtte mijn aandacht weer op Heather.

Geen kneuzingen in haar gezicht, geen bloed in haar haar, geen wurgtekens in haar hals. *Hoe heeft hij je vermoord, Heather? Heeft hij een kussen tegen je gezicht gedrukt? Heeft hij je verdronken? Vergiftigd?*

‘Laten we haar op vergiftiging controleren.’

‘De lijkschouwer is al gebeld.’

De kaars bij haar linkerschouder ging uit.

Ik bewoog de lichtbundel van mijn zaklamp langs het hart en richtte hem op de vouwtjes en rimpels in haar kleren.

Kurt boog zich voorover, wees eerst op haar schouders en toen op haar enkels. ‘Geen vuil of strepen op haar kleren,’ zei hij. ‘Hij heeft haar dus niet naar binnen gesleept, maar gedragen.’

‘Daar lijkt het inderdaad op. Hoe dan ook, hij heeft er de tijd voor genomen om haar kleren glad te strijken en haar haar te kammen. Hij heeft behoorlijk wat tijd aan haar besteed. Hij heeft haar in deze houding gelegd en ervoor gezorgd dat alles klopte.’

Ik voelde opnieuw droefheid om haar dood door me heen trekken – en voor de eigenaar van het hart dat op haar borst lag. Ik liet het licht over haar lichaam spelen en dacht eraan hoeveel moordenaars terugkeren naar de plaats waar ze hun dode slachtoffer hebben achtergelaten om hun overblijfselen te schenden, om de opwindings van de moord te herleven. Maar in dit geval was er geen enkel teken dat hij haar overblijfselen had onteerd. En daar was ik blij om.

Waarom hier? Waarom heb je haar hierheen gebracht? Wanneer ik midden in een onderzoek zit, heb ik de neiging om in mezelf te praten. Ik had dat pas door toen een vrouwenstem achter me zei: ‘Omdat hij een boodschap voor ons wilde achterlaten.’

En toen klonken er voetstappen, snel en doelgericht. Ik richtte mijn zaklamp op de vrouw die ons naderde, waarbij ik ervoor zorgde dat ik niet in haar ogen scheen. Aan de rand van mijn lichtbundel zag ik de natuurlijke schoonheid van haar frisse gezicht en haar roodblonde haar.

‘Rechercheur Warren,’ zei ik.

‘Agent Bowers.’

Cheyenne was met haar negenentwintig jaar de jongste vrouw die ooit bij de politie van Denver was aangesteld als rechercheur moordzaken. Ze was intelligent, stond met beide benen op de grond, was toegewijd en ik mocht haar. Ik had het afgelopen jaar zes keer met haar samen voor het gezamenlijke rechteam gewerkt en elke keer raakte ik weer een beetje meer onder de indruk van haar.

Hoewel ik zeven jaar ouder was, heerste er absoluut een bepaalde chemie tussen ons. Zij had de leiding genomen en me twee keer mee uit gevraagd, maar het tijdstip was niet goed geweest. Hoe dan ook, in het licht van de problemen in mijn huidige relatie moest ik wel aan die twee momenten terugdenken.

Haar blik gleed langs me heen en vond het lichaam dat werd verlicht door de zaklamp van Kurt. 'Rituele pose,' zei ze. 'Hij heeft er de tijd voor genomen om het helemaal naar zijn zin te krijgen.'

'Inderdaad.' Ik richtte mijn lamp weer op Heather.

Een van de leden van de Crime Scene Unit riep Kurt. Ik zag de spieren in zijn kaak verstrakken. Hij dacht even na, gaf Cheyenne zijn zaklamp, verontschuldigde zich en liep weg.

Ik richtte mijn aandacht weer op Heather en toen ik me dicht naar haar gezicht toe boog, zag ik dat er iets in haar mond zat. Zachtjes drukte ik tegen haar onderlip om erin te kijken.

Er lag iets ter grootte van een dubbelgevouwen reepje kauwgom op haar tong.

Cheyenne zag het ook en hurkte dicht naast me neer. Het grootste deel van mijn aandacht bleef bij mijn werk, maar een klein deel ervan ging uit naar haar, naar de zachte aanraking van haar arm tegen de mijne.

We tuurden allebei naar het voorwerp. 'Wat is dat?' vroeg ze.

'Geen idee.'

'Ik ben zo terug.' Ze liep de mijn uit terwijl ik met mijn gsm foto's nam van het gezicht van Heather en van de plaats van het voorwerp in haar mond.

Cheyenne keerde terug met een plastic pincet en een zakje voor bewijsmateriaal. 'De CSU was heel enthousiast toen ik hierom vroeg.'

'Dat zal best.'

Ze gaf me het pincet, dat ik voorzichtig in Heathers mond stak. Ik greep het voorwerp om het te verwijderen.

En hoorde een stem.

'Ik zie je...'

Ik viel van schrik achterover.

'... in Chicago...'

Een opname.

'... agent Bowers.'

Ik moest even op adem komen.

Voelde mijn hart tekeergaan.

Ik staaarde naar het pincet en naar het kleine apparaatje. Het zag eruit als zo'n ding dat je wel vindt in verjaardagskaarten die een muziekje afspelen. Door het indrukken van de zijkanten was het ding geactiveerd.

'Pff.' Cheyenne liet haar adem ontsnappen. 'Die had ik niet zien aankomen.'

Mijn hart bonkte nog steeds in mijn keel. 'Ik ook niet.'

De boodschap werd herhaald. *'Ik zie je in Chicago, agent Bowers.'*

Ik wachtte om te zien of er nog meer kwam, maar hij herhaalde om de zes seconden alleen maar die woorden. Voorzichtig deed ik het apparaat in het zakje.

‘Hij weet van Chicago,’ zei Cheyenne, die het zakje van me overnam. ‘Van de rechtszaak van Basque.’

De volgende ochtend zou ik naar Chicago vliegen om te getuigen bij de heropende rechtszaak van een seriemoordenaar die naar de naam Richard Devin Basque luisterde, een man die ik dertien jaar geleden had opgepakt, toen ik nog niet zo lang rechercheur was. Hij was schuldig bevonden en had sindsdien in de gevangenis gezeten. Pas kortgeleden was er nieuw bewijsmateriaal opgedoken en bestond er een kans dat hij vrij zou komen.

Daar wilde ik nu even niet aan denken.

De opname bleef maar spelen: *‘Ik zie je in Chicago, agent Bowers.’*

Het vage geluid van druppelend water.

Ik luisterde heel even naar de tunnel. Naar mijn gedachten.

Wie die opname dan ook mocht hebben achtergelaten, wist niet alleen dat ik morgen in Chicago zou zijn, maar ook dat ik vandaag hier zou zijn, op de plaats delict.

Maar hoe?

En op wat voor manier houdt deze moord verband met de rechtszaak van Basque?

Een volgende kaars waaide uit. Er be kroop ons vanuit de diepere gedeeltes van de mijn een mufte duisternis. Het hart dat Heather vasthield, was niet langer rood, maar zwart.

Stemmen achter me. Kurt en de CSU.

‘Goed,’ zei Cheyenne. ‘Daar komen ze.’

De opname bleef zijn boodschap maar herhalen. Ik wilde dat ik wist hoe ik hem kon afzetten.

Toen het team dichterbij kwam, verplaatste ik de lichtbundel van mijn zaklamp van het lichaam van Heather naar de wanden van de gang, waar de diverse mineralen in het gesteente het licht glinsterend weerkaatsten. Hier en daar liepen scheuren en spleten van slechts enkele centimeters breed door het gesteente.

Vier meter voorbij het lichaam verdween een prehistorische ruw-houten ladder in een schacht. Ik liep er naartoe en richtte mijn lamp naar beneden. De schacht was nauwelijks groot genoeg om erdoor naar beneden te klimmen. Een meter of tien lager kwam hij uit in een andere tunnel.

‘Enig idee hoe groot deze mijn is?’ vroeg ik aan Cheyenne.

‘Nog niet, maar sommige van deze oude goudmijnen kunnen wel kilometers de berg in lopen.’

En toen arriveerde de CSU. We lieten het opnameapparaatje bij hen achter, waarna Cheyenne en ik in de richting van de uitgang liepen.

Toen ik op weg naar buiten de mannen passeerde, groette ik zacht. Kurt was de enige die reageerde.

Cheyenne kwam naast me lopen. 'Denk je dat het Taylor is geweest die de boodschap heeft achtergelaten?' vroeg ze.

Sebastian Taylor was een ex-huurmoordenaar die op de lijst van meest gezochte personen van de FBI stond. Hij was een paar maanden terug begonnen met het sturen van pesterige brieven en foto's van mijn familieleden. Hij ondertekende alle briefjes met 'Shade', de codenaam die sommige moordenaars in San Diego hadden gebruikt bij een zaak waaraan ik in februari had gewerkt. DNA-sporen op een van de enveloppen hadden ons duidelijk gemaakt dat Taylor de afzender van de brieven was en dat hij de vader was van een van de moordenaars.

Twee weken geleden had een agent bandensporen gevonden naast een postbus op het platteland die Taylor had gebruikt om een van de brieven te posten. We wisten nog niet of de bandensporen van Taylors auto waren, maar het leek een goed spoor om na te trekken. Kurts team was ermee bezig.

'Een moord als deze lijkt me niet iets voor Taylor,' zei ik tegen Cheyenne. 'En alle eerdere boodschappen die ik van hem heb gehad, waren handgeschreven, niet opgenomen.'

'Zijn er meer moordenaars die er een gewoonte van hebben gemaakt om je persoonlijke berichten te sturen?'

'Momenteel niet.'

Als Taylor de moordenaar was en echt van plan was om me in Chicago op te zoeken, wilde ik daar op voorbereid zijn. Dus toen Cheyenne en ik de uitgang hadden bereikt, pakte ik mijn gsm. 'Ik moet even een maat van me op het Bureau bellen om het een en ander in gang te zetten.'

'Wees voorzichtig, Pat.' Er lag een diepe bezorgdheid in haar stem, dieper dan je van een collega mocht verwachten. 'Deze is anders. Ik vind dit helemaal niks. Dit hele gedoe.'

'Oké.' Er verstreken een paar ongemakkelijke momenten, waarna ze terug de mijn in liep en ik Ralph belde.

★

Special agent Hawkins was niet alleen uitvoerend directeur van het *National Center for the Analysis of Violent Crime* van de FBI, kortweg NCAVC genoemd, maar ook een van mijn beste vrienden. En ook al was hij gedetacheerd op het hoofdkantoor van de FBI in Washington DC, ik wist dat als *iemand* morgen een team op de been kon krijgen bij de rechtszaal, hij dat zou zijn.

Terwijl ik wachtte tot hij opnam, merkte ik dat de zon bijna achter de bergen was verdwenen en dat de dag op zijn eindje liep. Net achter het vlakke gedeelte waar de helikopter stond, bedekten ongetemde sparrenwouden de berghellingen. Daarachter staken met sneeuw bedekte bergtoppen grillig omhoog.

Mijn bereik was opeens verdwenen en ik liep naar de helikopter om het nog eens te proberen.

Verderop kwam een auto tot stilstand op de kapotte weg die naar de mijn liep en doctor Eric Bender, de hoofdlijkschouwer van Denver, stapte uit. Dikke brillenglazen. Sereen gezicht. Eric mat bijna één meter negentig, was slank, had zelden haast en liep voorovergebogen, alsof hij altijd een beetje uit balans was. Hij moest hebben gezien dat ik aan het telefoneren was, omdat hij, in plaats van me te begroeten, alleen maar naar me knikte.

Ik knikte terug. Ik had Eric vorig jaar leren kennen, een maand nadat ik met mijn stiefdochter naar Denver was verhuisd. Tessa maakte niet makkelijk vrienden, dus ik was blij toen ik hoorde dat zijn dochter Dora in dezelfde klas van de middelbare school zat als zij. En ik was nog blijer toen de meiden uitstekend met elkaar overweg bleken te kunnen.

Eric verdween de mijn in op het moment dat Ralph opnam. Ik bracht hem op de hoogte van de opname en van de mogelijkheid dat het Taylor zou kunnen zijn. ‘Goed,’ zei hij. ‘Ik zal wat rond gaan bellen en vlieg zelf ook naar Chicago. Wanneer moet je getuigen?’

‘Om één uur. Calvin haalt me van het vliegveld.’

‘Werjonic?’

‘Ja.’

‘Dan zie ik je in de rechtszaal.’ Ralph zei zelden meer dan noodzakelijk was. ‘Als het Taylor is, dan zullen we hem te pakken krijgen.’ En dat was het einde van ons gesprek.

We zouden wat extra mannen op de diverse luchthavens in de regio kunnen regelen, maar ik had het vermoeden dat als Taylor naar Chicago wilde, hij echt wel een manier zou vinden. En toch belde ik mijn directe chef in Denver en vroeg hem om een FAA-oproep te laten uitgaan naar alle vliegvelden in het Westen en Middenwesten.

De helikopterpiloot die me vanaf het hoofdbureau van politie hierheen had gevlogen, stond tegen de cockpit geleund. Hij keek op van een exemplaar van de *Wall Street Journal*. ‘Kunnen we?’

‘Nog een paar minuutjes.’

Luitenant-kolonel Cliff Freeman was het afgelopen jaar op vijfenveertigjarige leeftijd afgezwaaid bij de luchtmacht en vloog nu als parttimer helikopters voor de federale regering. Hij was een huiselijk type met een tweeling van elf – allebei jongens –, had een kortgeknipte kop, was nog steeds goed in vorm en had een neus voor aandelen.

Ik keerde terug naar de tunnel voor een laatste blik op het lichaam van Heather en uiteindelijk, toen ik genoeg had gezien, ging ik Cliff gezelschap houden in de cockpit.

Terwijl we opstegen, keek ik naar de paden en onverharde wegen die zigzag de bergen af liepen en door het nabijgelegen Arapaho National Forest slingerden. De route van de moordenaar moest niet al te moeilijk na te trekken zijn. Ik bestudeerde de topografie van de omgeving en sloeg die op in mijn geheugen.

En toen verdween de zon helemaal achter de bergen en begon de nacht over de Rocky Mountains te kruipen.

De opname bleef maar door mijn hoofd echoën: *‘Ik zie je in Chicago, agent Bowers.’*

‘En ik zie jou daar ook,’ zei ik in mezelf.

We doken over de uitlopers van de bergen heen en vlogen richting Denver, waar ik mijn spullen zou gaan pakken voor de vlucht naar DC.

26 km ten zuidoosten van de Bearcroft Mine

20.12 uur

Door de jaren heen had Sebastian Taylor geleerd om voorzichtig te zijn.

Hij had geleerd voorzichtig te zijn toen hij nog voor de CIA werkte en moest afrekenen met mensen die problemen gaven. In de daaropvolgende twintig jaar, toen hij een politieke carrière nastreefde, moest hij voorzichtig zijn omdat hij zijn vorige baan geheim moest zien te houden. En hij moest zelfs *nog* voorzichtiger zijn tijdens de vier jaar dat hij gouverneur van North Carolina was, waar hij de basis legde voor een toekomstige gooi naar het presidentschap. Voorzichtig, voorzichtig. Altijd maar weer voorzichtig zijn.

Hij stapte onder de douche vandaan en droogde zich af, waarna hij zijn Glock van de wastafel pakte en langzaam de deur naar zijn slaapkamer opendeed.

Altijd voorzichtig zijn.

Maar hij was nog nooit zo voorzichtig geweest als de afgelopen zeven maanden, toen hij uit de gunst was geraakt nadat hij een ex-medewerker had vermoord en op de lijst van meest gezochte personen van de FBI was beland.

Tientallen jaren lang had Sebastian alleen maar gedaan wat het beste voor de Verenigde Staten was. Maar omdat zijn land zich afgelopen oktober tegen hem had gekeerd, had hij in zijn geweten ruimte gevonden voor een ander soort loyaliteit en had hij ontdekt dat geld een zeker zo bevredigend motief was als vaderlandsliefde.

Over deze dingen dacht Sebastian na terwijl hij zich aankleedde, zijn wapen omhing en toen zijn handgemaakte Taryn Rose Chester oxfords aantrok. Italiaanse schoenen waren de beste maatschoenen ter wereld en hoewel hij zich ervan bewust was dat hij niet mocht opvallen met het doen van aankopen, had hij zichzelf toch verwend met enkele luxe dingen, de mooie dingen des levens.

De laatste paar maanden had hij zich een nieuwe identiteit aangemeten en een afgelegen huis in de bergen uitgezocht, zo'n vijfenveertig kilometer ten westen van Denver. En daarna had hij zorgvuldig zijn sporen

uitgewist en had hij zijn volgende zet gepland tegen een lastige FBI-agent die continu op het verkeerde tijdstip en op de verkeerde plek leek op te duiken.

Special agent Patrick Bowers.

Sebastian strikte zijn veters, stond op en streek zijn op maat gemaakt Anderson & Sheppard-jasje glad om zijn schouderholster aan het oog te onttrekken. Ja. De mooie dingen des levens.

Wat meteen de reden was waarom hij vanavond weer langs zou gaan bij Brigitte Marcello.

Ook al was Sebastian over de vijftig, hij zorgde ervoor dat hij perfect in vorm bleef, wat goed uitkwam voor iemand die van jongere vrouwen hield. En bij Brigitte, die zevenentwintig was, was er nog geen rimpeltje te bekennen. Ze was nog strak. Nog mooi. Nog zijn aandacht waard.

Nadat ze de afgelopen maand een keer met elkaar hadden gevreeën, had ze zacht en op liefdevolle toon tegen hem gezegd: 'Belachelijk dat ik dit doe. Je bent oud genoeg om mijn vader te kunnen zijn.'

'En jij bent oud genoeg,' had hij tegen haar gezegd terwijl hij haar naar zich toe trok, 'om mijn ware liefde te zijn.' En toen was ze dicht tegen hem aangekropen en hadden ze nog eens seks gehad. Tja, om van anderen te krijgen wat je wilt hebben, moet je eenvoudigweg vertellen wat ze willen horen.

Hij pakte de bruine envelop met de foto's van Tessa, de stiefdochter van Bowers, en deed hem in zijn koffertje.

Een snelle blik op zijn horloge: 20.22 uur.

Precies genoeg tijd om de foto's op de post te doen voor hij om negen uur Brigitte oppikte. Na acht enveloppen had de FBI vrijwel zeker apparatuur voor gezichtsherkenning laten installeren op de bewakingscamera's van alle postkantoren in en rond Denver. Het was veel handiger om de FBI naar willekeurige huizen rond de stad te leiden – je zoekt gewoon naar een omhoog gezet vlaggetje van een brievenbus, wat voor de postbode het teken is dat hij daar te verzenden post uit moet halen, bij iemand die zo dom was om dat 's avonds al te doen in plaats van 's morgens, en dan gewoon de envelop erbij doen.

Voorzichtig zijn.

Waakzaam.

Sebastian Taylor was geen man die met zich liet spotten.

Hij stapte de garage in, deed het licht aan en liep naar zijn Lexus RX, terecht een *Luxury Utility Vehicle* genoemd, in plaats van een *Sports Utility Vehicle*. Hij trok het portier open.

En voelde het lemmet, koel en snel, in zijn rechterachillespees bijten...

Hij voelde de kracht uit zijn been wegebberen toen de aanvaller de pees van zijn linkerbeen ook raakte en zelfs dieper sneed dan bij de andere.

En ook al was Sebastian erop getraind om pijn te negeren, hij hapte toch naar adem terwijl hij in elkaar zakte.

Maar tegen de tijd dat hij de grond raakte, had hij zijn Glock al getrokken.

Hij rolde op zijn buik en richtte, maar kreeg te laat in de gaten dat de man al om de Lexus heen was gesprint, en voor hij zich kon omdraaien en vuren, ging de indringer opnieuw in de aanval. Hij ramde een knie in zijn rug en greep zijn rechterpols en onderarm.

Nee.

Sebastian had meteen door wat er stond te gebeuren.

Nee.

Maar vanwege de ongemakkelijke houding waarin hij lag, was hij niet in staat om het tegen te houden.

Nee!

Met een snelle precisie boog de man naar voren en draaide tegelijkertijd met beide handen.

Er klonk een vochtig, dik knapgeluid toen de botten in Sebastians rechterpols braken.

De man pakte de Glock uit zijn slappe hand en gooide hem buiten bereik, in de buurt van de keukendeur.

Heel even was Sebastian zich van niets anders bewust dan de pijn die door zijn arm trok en langs zijn benen omhoog schoot. Hij bleef doodstil liggen en probeerde de pijn onder controle te krijgen.

Het lukte niet.

De man ging staan en raapte het mes op dat hij moest hebben laten vallen toen hij beide achillespezen van Sebastian doorsneed. 'Sorry van die pols, gouverneur. Je trok je pistool sneller dan ik had verwacht. Je bent goed in je vak.'

Sebastian rolde op zijn rug om naar zijn aanvaller te kunnen kijken.

Zwarte bivakmuts. Zwarte sweater. Spijkerbroek. Bruinleren handschoenen. Van het mes dat hij vasthield, droop helderrood bloed op het beton. Wie was dit?

Iemand uit zijn verleden?

Een doelwit dat hij niet had geraakt?

Houd de pijn onder controle. Houd de pijn onder controle.

Nee, hij had zijn opdrachten altijd tot op de letter uitgevoerd. Hij had nooit ergens losse eindjes over het hoofd gezien. 'Wie ben je?' vroeg Sebastian, die ervoor zorgde dat de pijn niet doorklonk in zijn stem.

De man bestudeerde hem even, alsof hij een insect in een potje was in plaats van een menselijk wezen. 'Je kunt me Giovanni noemen. Ja, daar houden we het voor vanavond op. Hoe klinkt dat, Shade?'

Hoe weet hij wie ik ben?

De ogen van Sebastian vernauwden zich. 'Waarom die bivakmuts? Alleen lafaards verbergen zich achter een masker.'

'Je bent een slimme vent. Ik heb hier drie bewakingscamera's gevonden en onklaar gemaakt, maar het is mogelijk dat je er nog meer hebt. Ik kan het me niet veroorloven dat de politie me achterna komt wanneer jij eenmaal dood bent.'

Sebastian negeerde de doodsbedreiging. Hij zou vanavond niet sterven.

De man die Giovanni genoemd wilde worden, bekeek de groter wordende poel bloed bij Sebastians voeten, waarna hij een witte zakdoek uit zijn zak trok en het scheermes begon schoon te maken. 'Die pols moet goed pijn doen. En die achillespezen ook. Ik heb gehoord dat alleen bevellingen en gebroken dijbenen meer pijn veroorzaken dan doorgesneden achillespezen.'

Sebastian wist dat vloeken, smeken en huilen geen zin had in dit soort situaties, dus hield hij zich ondanks de misselijkmakende pijn stil. Hij luisterde alleen maar. Plande. Klaar om in actie te komen.

De man veegde het laatste bloed van het mes, klapte het dicht en stopte het in zijn broekzak.

Sebastian voelde zijn benen trekken. Hij probeerde ze in bedwang te houden, het trillen tegen te gaan, maar dat lukte niet. En Giovanni moest het hebben gezien. 'Niets om je voor te schamen.' Sebastian hoorde een beetje bewondering in de stem van de man. 'Echt. Je weet opmerkelijk goed om te gaan met pijn.'

Langzaam drukte Sebastian zijn linkerhand tegen de koele betonnen vloer. Hij had maar een heel kort moment van onoplettendheid nodig om zijn reservepistool te kunnen pakken.

Voorzichtig. Ja, dit was het moment om blij te zijn dat hij voorzichtig was geweest.

De Smith and Wesson M&P 340 uit scandium opgebouwde .357 met korte loop in zijn enkelholster was een van de krachtigste revolvers met korte loop die S & W ooit had gemaakt.

De mooiere dingen.

Een man die niet met zich liet spotten.

Giovanni raapte het koffertje op dat Sebastian had laten vallen toen hij in elkaar zakte, en zette het op de werkbank, die een hele zijmuur van de garage besloeg. 'Gouverneur, heb je de verhalen niet gehoord? Over die

psychopaat die in garages en op kleine parkeerplaatsen onder auto's gaat liggen en die de pezen van de eigenaars doorsnijdt op het moment dat ze instappen? Je had onder je auto moeten kijken.'

Sebastian zag hem het koffertje openmaken en de envelop tevoorschijn halen waar de foto's van Tessa Bernice Ellis in zaten. Hij trok een zwarte markeerstift uit zijn zak en schreef iets op de envelop wat Sebastian niet kon zien.

Pak dat wapen. Pak gewoon dat wapen.

Giovanni haalde een zwarte sporttas onder de Lexus vandaan. Die had hij er blijkbaar eerder onder verstopt. 'Je kent het verhaal over hoe de achillespees aan zijn naam kwam, of niet?' Hij zette de sporttas op de grond, net buiten bereik van Sebastian. 'Achilles, de grootste strijder van het oude Griekenland. Maar hij had één zwakheid.'

Geduld. Geduld.

'Hij had één kwetsbare plek – die pees aan de achterkant van zijn been, net boven de hiel. Eén kleine zwakheid. En weet je wat die van jou was? Trots. Overmoed. Je wiste je sporen wel, maar je was er altijd van overtuigd dat je toch niet te vinden was.'

Door zijn gebroken pols kon Sebastian alleen zijn linkerhand gebruiken. Maar hij wist dat hij nog steeds een wapen kon afvuren.

Langzaam begon hij zijn been over het beton in de richting van zijn hand te schuiven.

'Je was op je hoede, maar lette niet altijd helemaal op. Maar trek het je niet aan. Iedereen heeft daar last van, die ene plek waar de pijl je zal doorboren.'

Giovanni ritste de sporttas open en keek toen op zijn horloge. 'Ik wilde dat ik kon zeggen dat we samen een prettige tijd zouden hebben, maar ik ben bang dat het een beetje een puinhoop gaat worden.'

Sebastian trok zijn been nog een stukje dichterbij naar zijn hand toe.

Nog een klein stukje en dan heb ik hem.

Nog een stukje.

Giovanni pakte een stanleymes, klikte hem open en legde hem op de werkbank.

Toen Sebastian zijn been weer bewoog, schuurde zijn hiel over de grond, waardoor de snee in zijn achillespees nog verder opengereten werd. Hij ademde diep in om de pijn te dempen. Hij liet zijn been rusten. Kreeg zichzelf weer onder controle. Op de een of andere manier was het hem gelukt om het niet uit te schreeuwen van de pijn.

Giovanni trok twee stukken touw uit de sporttas en legde die netjes voor zich op de werkbank.

Daarna een tang.

En een jachtmes.

Sebastian wist dat hij niet veel tijd meer had.

Hij greep zijn been en rukte dat naar zich toe. Door de pijn maakte zijn been spastische bewegingen en spoelde er een donkere, zware duizeligheid over hem heen. Maar hij schreeuwde niet. Al zijn aandacht was op het wapen gericht.

In één vloeiende beweging klikte Sebastian instinctief de holster open, trok hij het wapen en richtte hij het op Giovanni.

‘Ik heb een .357 op je rug gericht.’ Het verbaasde hem hoe kalm hij klonk, gezien de enorme pijn die hij had.

Giovanni bevroor.

De kansen waren gekeerd.

‘Als je ook maar iets probeert, schiet ik.’ Maar voor Sebastian hem zou doden, wilde hij weten wie deze man was. ‘Goed, handen omhoog, anders zal ik ervoor zorgen dat je heel erg langzaam aan je einde komt. Want zoals je al eerder zei, ik ben goed in mijn vak.’

De man die Giovanni genoemd wilde worden, verloor de vin.

Sebastian wilde hem niet doden voor hij wat antwoorden had, maar als de man niet gehoorzaamde, zou hij de trekker overhalen. En dat zou hem geen moment dwarszitten. ‘Je kunt je geluk maar beter niet op de proef stellen. Echt. Handen omhoog en omdraaien.’

Giovanni hief langzaam zijn handen op en begon zich om te draaien.

‘Wie heeft je gestuurd?’

Geen reactie.

‘Ik zei, wie heeft je gestuurd? Hoe heb je me gevonden?’

Toen Giovanni hem eindelijk aankeek, zag Sebastian dat er een nauwelijks zichtbare huivering langs de keel van de man trok. Nog steeds geen reactie.

‘Dat lijntrekken gaat je de kop kosten, als je zo doorgaat,’ zei Sebastian. ‘Goed, doe dat masker af.’

Giovanni’s ogen schoten naar de Glock van Sebastian, die in de buurt van de keukendeur lag. Maar die ene blik zei hem genoeg.

Op het moment dat hij naar het wapen dook, haalde Sebastian de trekker van zijn .357 over.

Klik.

Meer niet.

Giovanni krabbelde over de garagevloer. Sebastian vuurde nog eens.

Klik.

Niets. Alweer.

Hoe kan dat ding nou leeg zijn? Ik zorg er altijd voor dat hij geladen is. Altijd!

Giovanni stond op met de Glock in zijn handen en keek Sebastian aan. ‘Hoe deed ik het, daarnet?’ vroeg hij. ‘Kwam ik bang over? Weet je, ik heb geoefend voor de spiegel. Ik ben niet zo’n geweldige acteur en ik denk niet dat het zo geloofwaardig was overgekomen als ik zou hebben geïmproviseerd. Maar ik had je beet, of niet? Daar leek het tenminste wel op.’

Hij richtte de Glock op Sebastians gezicht.

Nee!

Sebastian hapte scherp naar adem.

Giovanni vuurde.

Niets.

De man keek Sebastian koeltjes aan en schudde teleurgesteld zijn hoofd. ‘Kom, gouverneur, denk je nou echt dat ik je de garage in had laten komen met geladen wapens? Je bent een erg gevaarlijk man. Dat zou niet al te slim van me zijn geweest. Je kunt je reservepistool beter niet op je bed laten liggen. En het is ook niet handig om je Glock op de wastafel achter te laten. Dan loop je de kans dat iemand je huis binnen sluipt en hem leeg maakt terwijl je staat te douchen.’

‘Wie ben je?’ Sebastian hoorde dat het zelfvertrouwen in zijn stem plaatsmaakte voor angst.

Giovanni’s enige reactie was dat hij een van de touwen van de werkbank greep en hij zich met een katachtige snelheid naar Sebastian toe haastte. Nog voor hij weg kon rollen, sloeg Giovanni het touw om zijn goede pols en rukte hij de arm van Sebastian naar de werkbank toe. Even later had hij de pols aan een van de poten van de werkbank vastgebonden.

Hij stond weer op en greep het andere touw.

Sebastian wist dat hij niet kon toestaan dat Giovanni zijn andere hand ook zou vastbinden. Als de man daar de kans toe kreeg, zou hij totaal hulpeloos zijn. Dan zou alles voorbij zijn. Hij rolde naar zijn vastgebonden pols en probeerde het touw vast te pakken, het los te maken, maar omdat zijn pols gebroken was, had hij niet genoeg kracht om dat voor elkaar te krijgen.

En toen kwam Giovanni weer op hem af. Sebastian probeerde hem van zich af te slaan, maar zijn aanvaller gaf een harde draai aan zijn arm, waardoor een van de botten in zijn onderarm brak. Deze keer kon Sebastian een scherpe, gesmoorde kreet van pijn niet onderdrukken. De vreemde bobbel in de mouw van zijn jasje maakte duidelijk waar het bot in zijn arm door de huid heen stak.

‘Het is al goed.’ Giovanni trok zijn arm naar de auto toe. ‘De meeste mannen zouden ondertussen al hebben zitten huilen. Ik heb behoorlijk wat respect voor je.’ Hij klonk oprecht onder de indruk. ‘Je doet het geweldig.’

Sebastian rukte aan zijn vastgebonden pols, maar dat trok de knoop alleen maar strakker. Met een laatste krachtsinspanning probeerde hij Giovanni van zich af te weren, maar zonder resultaat.

Binnen een paar seconden had de man Sebastians gebroken pols aan de lichtmetalen, achttien inch grote zevenspaaksvelg van zijn Lexus RX van honderdduizend dollar vastgebonden en Sebastian Taylor kon niet anders dan hulpeloos op het koele beton blijven liggen.

Giovanni bekeek de knopen om er zeker van te zijn dat ze niet los konden gaan. ‘Zo.’ En toen stond hij op, liep hij naar de sporttas en haalde een afkortzaag tevoorschijn.

‘Het geeft niet als je gilt, want dat doet niets af aan het respect dat ik voor je heb. Het is maar dat je het weet.’ Hij stak nogmaals een hand in de sporttas en haalde er een dikke reep stof uit. ‘Ik zou je kunnen knevelen tot we klaar zijn, als je wilt. Dat maakt het misschien gemakkelijker. Van wat ik heb gezien, kunnen mensen de pijn beter verdragen als ze op een knevel kunnen bijten. Maar het maakt mij niet uit. De keuze is aan jou.’

Sebastian had geen zin meer om onderkoeld te doen. Hij uitte een serie vloeken en eindigde met: ‘Je bent zo goed als dood. Je hebt geen idee met wie je te maken hebt.’

Giovanni deed de knevel terug in de sporttas. ‘Goed, laten we dan maar beginnen.’

Hij knielde naast Sebastian neer en zette de zaag tegen diens linkerknie, net onder de knieschijf. Vervolgens drukte hij met zijn andere hand het been stevig tegen het beton.

‘We gaan een lange avond tegemoet. Ik wil bij deze eerste snee niet te diep gaan, dus ik raad je aan om niet teveel te bewegen. Het geeft alleen maar meer troep en dwingt me de tijd ervoor te nemen. En ik weet niet zeker of je dat nou wel zo prettig vindt. Maar goed, zoals ik al zei, de keus is aan jou.’

Sebastian voelde angst, diep en rauw, door zich heen schieten. Hij klemde zijn tanden op elkaar en probeerde zich schrap te zetten voor wat ging komen. Hij voelde dat hij op het punt stond om te gaan gillen, maar voor de man de zaag in beweging kon zetten, hoorde hij het knerpende geluid van het grind voor de garage.

Een auto.

En een klein beetje hoop. Misschien, heel misschien zou hij hier toch nog levend uit kunnen komen.

Giovanni haastte zich naar de lichtknop en zette die om. Alleen de vage gloed van de koplampen en het maanlicht aan de andere kant van het raam bleven over.

Hij greep de knevel. 'Ik ben bang dat dit niet langer een keuze is.'

Sebastian begon al om hulp te roepen, maar zijn kreet werd snel gesmoord toen Giovanni de dikke reep stof in zijn mond propte en die achter zijn hoofd vastknoopte.

Buiten gingen de koplampen uit, waarna er een portier open ging en weer dichtsloeg.

Giovanni stond op. 'Dat zal Brigitte zijn. Prima timing. Erg stipt. Na het sms'je dat ik haar zonet namens jou heb gestuurd, moet ze hebben besloten snel hierheen te komen.' Giovanni haalde nog een stuk touw uit zijn sporttas. 'Volgens mij heb je haar verteld dat de plannen gewijzigd waren. Dat je een onvergetelijke avond had gepland, en of ze alsjeblieft wat van de afhaalchinese wilde meenemen. Het leek me namelijk gemakkelijker om jullie allebei op dezelfde locatie te hebben. En trouwens, ik houd van chinees en vermoed dat ik tegen het eind van de avond uitgehongerd ben. Dus het pakt op deze manier het beste uit voor iedereen.'

Sebastian probeerde te schreeuwen en de knevel uit zijn mond te werken, maar dat ging niet.

In het zwakke licht in de garage zag hij Giovanni zijn scheermes uitklappen.

'Weet je, volgens het verhaal moet ik haar eerst doden en jou laten toekijken, dus laten we ons daar maar aan houden.' Hij zweeg even en keek Sebastian met meelevende blik aan. 'Nou, goed dan. Ik ben zo terug.' En toen verdween hij door de deur die naar het huis leidde.

Sebastian Taylor, de ex-huurmoordenaar die zichzelf Shade noemde, geloofde niet in de Almachtige. Als hij dat wel had gedaan, zou hij Hem om genade hebben gesmeekt voor alles wat hij in zijn geheime verleden had misdaan. Maar in plaats daarvan bleef hem niets anders over dan het vervloeken van zijn overweldiger en zijn eigen onvoorzichtigheid. En hij rukte hulpeloos aan zijn boeien, terwijl zijn doorgesneden pezen bloed op de vloer van de garage bleven lekken en onuitwisbare vlekken achterlieten op zijn Italiaanse schoenen van 495 dollar per paar.

Hij hoorde de voordeur open klikken.

Brigitte was gearriveerd.

De lange en beslissende avond was begonnen.